

โยนาห์

พระเจ้าทรงเรียกโยนาห์
1 พระวณะของพระเยโฮวาห์
มาถึงโยนาห์บุตรชายของอา-
มิตทัยว่า

2 “จงลุกขึ้นไปยังนี้ะเวห์นคร
ใหญ่ และร้องกล่าวโทษชาว
เมืองนั้น เหตุความชั่วของเขา
ทั้งหลายได้ขึ้นมาเบื้องหน้าเรา
แล้ว”

โยนาห์ได้กบฏและขึ้นเรือ
หนีไป แล้วเกิดพายุใหญ่

3 แต่โยนาห์ได้ลุกขึ้นหนีไปยัง
เมืองทาร์ซิชจากพระพักตร์พระ
เยโฮวาห์ ท่านได้ลงไปยังเมือง
ยัฟฟา และพบกำปั่นลำหนึ่ง
กำลังไปเมืองทาร์ซิช ดังนั้นท่าน
จึงชำระค่าโดยสาร และขึ้นเรือ
เดินทางร่วมกับเขาทั้งหลายไป
ยังเมืองทาร์ซิชให้พ้นจากพระ
พักตร์พระเยโฮวาห์

4 แต่พระเยโฮวาห์ทรงขับกระ-
แสลมใหญ่ขึ้นเหนือทะเล จึง
เกิดพายุใหญ่ในทะเลนั้น จน
น้ำกล้วกำปั่นจะอับปาง

5 แล้วบรรดาลูกเรือก็กลัว ต่างก็
ร้องขอต่อพระของตน และเขา
โยนสินค้าในกำปั่นลงในทะเล
เพื่อให้กำปั่นเบาขึ้น แต่โยนาห์
เข้าไปข้างในเรือ นอนลงและ
หลับสนิท

6 นายเรือจึงมาหาท่านและกล่าว

แก่ท่านว่า “โอ เจ้าคนขี้เซาเอ๋ย
อย่างไรกันนี้ ลุกขึ้นซิ จงร้องขอ
ต่อพระเจ้าของเจ้า ชะรอยพระ
เจ้านั้นจะทรงระลึกถึงพวกเรา
บ้าง เราจะได้ไม่พินาศ”

7 เขาทั้งหลายก็ซักชวนกันว่า
“มาเถอะ ให้เราจับสลากกัน
เพื่อเราจะทราบ ว่า ใครเป็นต้น
เหตุแห่งภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่เรา
นี้” ดังนั้นเขาก็จับสลาก สลาก
นั้นก็ตกแก่โยนาห์

8 เขาจึงพูดกับท่านว่า “จงบอก
เรามาเถิดว่า ภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่
เรานี้ ใครเป็นต้นเหตุ เจ้าหากิน
ทางไหน และเจ้ามาจากไหน
ประเทศของเจ้าชื่ออะไร เจ้าเป็น
คนชาติไหน”

9 และท่านจึงตอบเขาว่า “ข้าพ-
เจ้าเป็นคนฮีบรู และข้าพเจ้ายำ
เกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่ง
ฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงสร้างทะเลและ
แผ่นดินแห่ง”

10 คนทั้งปวงก็กลัวยิ่งนัก จึง
ถามท่านว่า “ท่านกระทำอะไร
เช่นนี้หนอ” เพราะคนเหล่านั้น
ทราบแล้วว่า ท่านหลบหนีจาก
พระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะ
ท่านบอกแก่เขาเช่นนั้น

11 เขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่ท่าน
ว่า “เราควรจะทำอย่างไรแก่ท่าน
เพื่อทะเลจะได้สงบลงเพื่อเรา”

(1) 2 พกษ 14:25; มธ 12:39 (2) ยนา 3:2 (3) อพย 4:13-14 (4) กตว 11:31
(5) 1 พกษ 18:26 (6) อสย 3:15 (7) วนฉ 7:13-14 (8) ชยว 7:19; 1 ซมอ 14:43
(9) ปฐก 14:13; ฟป 3:5 (10) ดนล 5:6-9; ยน 19:8 (11) 1 ซมอ 6:2; มคา 6:6-7

เพราะทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นทุก
ที่

ปลามหิมาตัวหนึ่ง ได้กลืนโยนาห์เข้าไป

12 ท่านจึงตอบเขาทั้งหลายว่า
“จงจับตัวข้าพเจ้าโยนลงไปใน
ทะเลก็แล้วกัน ทะเลก็จะสงบลง
เพื่อท่าน เพราะข้าพเจ้าทราบ
อยู่ว่า ที่พายุนั้นเกิดขึ้นแก่ท่าน
เช่นนี้ ก็เนื่องจากตัวข้าพเจ้า
เอง”

13 ถึงกระนั้นก็ดีพวกลูกเรือก็
ช่วยกันตีกรรเชียงอย่างแข็งแรง
เพื่อจะนำเรือกลับเข้าฝั่งแต่ไม่
ได้ เพราะว่าทะเลยิ่งกำเริบมาก
ขึ้นด้านเขาไว้

14 เพราะฉะนั้นเขาจึงร้องทูล
ต่อพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่
พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลาย
ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอ
อย่าให้พวกข้าพระองค์พินาศ
เพราะชีวิตของชายผู้นี้เลย ขอ
อย่าให้โทษของการทำให้โลहित
ที่ไร้ความผิดตกมาเหนือข้าพระ
องค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
เพราะว่าพระองค์ได้ทรงกระทำ
สิ่งซึ่งพระองค์ทรงพอพระทัย”

15 เขาจึงจับโยนาห์ทิ้งลงไปใน
ทะเล ความปั่นป่วนในทะเลก็
สงบลง

16 คนเหล่านั้นก็ยำเกรงพระ
เยโฮวาห์ยิ่งนัก เขาทั้งหลายก็

ถวายเป็นบูชากับพระเยโฮวาห์
และปฏิญาณตัวไว้

17 และพระเยโฮวาห์ทรงกำ-
หนดให้ปลามหิมาตัวหนึ่งกลืน
โยนาห์เข้าไป โยนาห์ก็อยู่ใน
ท้องปลานั้นสามวันสามคืน

โยนาห์อธิษฐาน และได้รอดพ้นไป

2 แล้วโยนาห์ก็อธิษฐานต่อ
พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของ
ท่านจากภายในท้องปลานั้น

2 ว่า “ในคราวที่ข้าพระองค์ตก
ทุกข์ได้ยาก ข้าพระองค์ร้องทุกข์
ต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์
ทรงสดับข้าพระองค์ ข้าพระองค์
ร้องทูลจากท้องของนรก และ
พระองค์ทรงฟังเสียงข้าพระองค์
3 เพราะพระองค์ทรงเหวี่ยงข้า
พระองค์ลงไปในที่ลึกในท้อง
ทะเล และน้ำก็ท่วมล้อมรอบ
ข้าพระองค์ไว้ บรรดาคลื่นและ
ระลอกของพระองค์ท่วมข้าพระ
องค์แล้ว

4 ข้าพระองค์จึงทูลว่า ‘ข้าพระ
องค์ถูกเหวี่ยงให้พ้นจากสาย
พระเนตรของพระองค์ แต่ข้า
พระองค์จะเจยหน้าดูพระวิหาร
บริสุทธิ์ของพระองค์ได้อีก’

5 น้ำก็ท่วมมิดข้าพระองค์ คือ
ถึงจิตใจข้าพระองค์ ที่ลึกก็อยู่
รอบตัวข้าพระองค์ สำหรับ
ทะเลก็พันศีรษะข้าพระองค์อยู่

(12) 2 ซมอ 24:17 (13) โยบ 34:29 (14) ยนา 1:5 (15) ยชว 7:24-26; 2 ซมอ 21:8
(16) อสย 26:9; ดนล 4:34 (17) ปฐก 1:21 (1) 2 พศด 33:11 (2) ปฐก 32:7-12
(3) สดด 69:1-2; พคค 3:54 (4) สดด 31:22; อสย 38:10 (5) สดด 40:2; พคค 3:54

6 ข้าพระองค์ลงไปยังที่รากแห่ง
ภูเขาทั้งหลาย แผ่นดินกับดาล
ประตูปิดกั้นข้าพระองค์ไว้เป็น
นิตย์ แต่กระนั้นก็ดี โอ ข้าแต่
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระ
องค์ พระองค์ยังทรงนำชีวิตของ
ข้าพระองค์ ขึ้นมาจากความ
เปื่อยเน่า

7 เมื่อจิตใจอ่อนเพลียไปในตัว
ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์
ระลึกถึงพระเยโฮวาห์ และคำ
อธิษฐานของข้าพระองค์มาถึง
พระองค์ เข้าสู่พระวิหารบริสุทธิ์
ของพระองค์

8 บรรดาผู้ที่แสดงความนับถือ
ต่อพระเทียมเท็จ ย่อมสลະทิ้ง
พระเมตตาเสีย

9 แต่ข้าพระองค์จะถวายสัตว-
บูชาแด่พระองค์ พร้อมด้วย
เสียงไมทนาพระคุณ ข้าพระองค์
ปฏิญาณไว้อย่างไร ข้าพระองค์
จะทำตามคำปฏิญาณอย่างนั้น
การที่ช่วยให้รอดนั้น เป็นของ
พระเยโฮวาห์”

10 และพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งปลา
นั้น มันก็สำรอกโยนาห์ออกไว้
บนแผ่นดินแห้ง

พระเจ้าทรงเรียกโยนาห์อีก
โยนาห์ประกาศและ
คนนั้นะเวห์กลับใจ

3 แล้วพระวณะของพระเย-
โฮวาห์มาถึงโยนาห์เป็นคำ

รบสองว่า

2 “จงลุกขึ้นไปยังนินะเวห์นคร
ใหญ่ และประกาศข่าวแก่เมือง
นั้นตามที่เรบอกเจ้า”

3 ดังนั้นโยนาห์จึงลุกขึ้นไปยัง
นินะเวห์ตามพระวณะของพระ
เยโฮวาห์ ฝ่ายนินะเวห์เป็นนคร
ใหญ่โตมากที่สุดเท่าที่เคยเดิน
ข้ามเมืองก็กินเวลาสามวัน

4 โยนาห์ตั้งต้นเดินเข้าไปใน
เมืองได้ระยะทางเดินวันหนึ่ง
และทำนกร้องประกาศว่า “อีก
สี่สิบวัน นินะเวห์จะถูกคว่ำ”

5 ฝ่ายประชาชนนครนินะเวห์ได้
เชื่อพระเจ้า เขาประกาศให้อุด
อาหารและสวมผ้ากระสอบ ตั้ง
แต่ผู้ใหญ่ที่สุดถึงผู้น้อยที่สุด

6 กิตติศัพท์นี้ลือไปถึงกษัตริย์
นครนินะเวห์ พระองค์ทรงลุก
ขึ้นจากพระที่นั่ง ทรงเปลื้อง
ฉลองพระองค์ออกเสีย ทรงสวม
ผ้ากระสอบแทน และประทับบน
กองขี้เถ้า

7 พระองค์ทรงออกพระราช
กฤษฎีกา ประกาศไปทั่วนคร
นินะเวห์ โดยอำนาจกษัตริย์และ
บรรดาขุนนางทั้งหลายว่า “คน
หรือสัตว์ ไม่ว่าฝูงสัตว์ใหญ่หรือ
ฝูงสัตว์เล็ก ห้ามลิ้มรสสิ่งใดๆ
อย่าให้กินอาหาร อย่าให้ดื่มน้ำ

8 ให้ทั้งคนและสัตว์นั่งห่มผ้า
กระสอบ ให้ตั้งจิตตั้งใจร้องทูล

(6) พบญ 32:22 (7) สดต 22:14 (8) 1 ซมอ 12:21 (9) ปฐก 35:3; ฮชย 14:2

(10) ยนา 1:17 (1) ยน 21:15-17 (2) ศพย 2:13-15 (3) ปฐก 22:3; มธ 21:28-29

(4) ยนา 3:10 (5) อพย 9:18 (6) ยรม 13:18 (7) 2 พศด 20:3 (8) มธ 3:8; กจ 3:19

ต่อพระเจ้า เออ ให้ทุกคนหันกลับเสียจากการประพฤตชั่ว และเลิกการทารุณซึ่งมีอยู่เขากระทำ

9 ใครจะรู้ได้พระเจ้าอาจจะทรงกลับและเปลี่ยนพระทัย คลายจากพระพิโรธอันรุนแรงเพื่อว่าเราจะมิได้พินาศ”

10 เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำของเขาแล้วว่า เขากลับไม่ประพฤตชั่วต่อไป พระเจ้าก็ทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษตามที่พระองค์ตรัสไว้ และพระองค์ก็ได้ทรงลงโทษเขา

โยนาห์โกรธ

4 เหตุการณ์นี้ไม่เป็นที่พอใจ โยนาห์อย่างยิ่ง และท่านโกรธ

2 ท่านจึงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่ในประเทศของข้าพระองค์ ข้าพระองค์พดแล้วว่า จะเป็นไปเช่นนี้มิใช่หรือนี่ แลจะเป็นเหตุให้ข้าพระองค์ได้รับหนีไปยังเมืองทารซิช เพราะข้าพระองค์ทราบว่ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงกอปรด้วยพระคุณ และทรงพระกรุณาทรงกริ้วข้า และบริบูรณ์ด้วยความเมตตา และทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษ

3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะ

ฉะนั้นบัดนี้ ขอพระองค์ทรงเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะว่าข้าพระองค์ตายเสียดีกว่าอยู่”

พระเจ้าทรงสอน

และว่ากล่าวโยนาห์

4 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “การที่เจ้าโกรธเช่นนี้ต่ออยู่หรือ”

5 แล้วโยนาห์ก็ออกไปนอกนครนี้ อยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองนั้น และท่านทำเพิงไว้เป็นที่ท่านอาศัย ท่านนั่งอยู่ได้ร่มเพิงคอยดูเหตุการณ์อันจะเกิดขึ้นกับนครนั้น

6 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกำหนดให้ต้นละหุ่งต้นหนึ่งงอกขึ้นมาเหนือโยนาห์ ให้เป็นที่กำบังศีรษะของท่าน เพื่อให้บรรเทาความร้อนรุ่มกลุ่มใจในเรื่องนี้ เพราะเหตุต้นละหุ่งต้นนี้โยนาห์จึงมีความยินดียิ่งนัก

7 แต่ในเวลาเช้าวันรุ่งขึ้น พระเจ้าทรงกำหนดให้หนอนตัวหนึ่งมากัดกินต้นละหุ่งต้นนั้นจนมันเหี่ยวไป

8 ต่อมาเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว พระเจ้าทรงกำหนดให้ลมตะวันตกที่ร้อนผากพัดมา และแสงแดดก็แผดลงบนศีรษะของโยนาห์ จนท่านอ่อนเพลียไป และท่านนึกปรารถนาในใจที่จะตายเสีย จึงทูลขอว่า “ให้ข้า

(9) 2 ซมอ 12:22; ยนา 1:6 (10) 1 พกษ 21:27-29 (1) มธ 20:15; ลก 7:39

(2) 1 พกษ 19:4; ยรม 20:7 (3) กตว 11:15; 1 พกษ 19:4 (4) กตว 20:11-12

(5) ยนา 1:5 (6) สดต 103:10-14 (7) โยบ 1:21 (8) อสค 19:12; วว 3:19

พระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่”
 9 แต่พระเจ้าตรัสกับโยนาห์ว่า
 “ที่เจ้าโกรธเพราะต้นละหุ่งนั้นดี
 อยู่แล้วหรือ” ท่านทูลว่า “ที่ข้า
 พระองค์โกรธถึงอยากตายนี้ดี
 แล้ว พระเจ้าข้า”
 10 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า
 “เจ้าส่งสารต้นละหุ่งนั้น ซึ่งเจ้ามี
 ได้ลงแรงปลูก หรือมิได้กระทำ

ให้มันเจริญ มันงอกเจริญขึ้นใน
 คืนเดียว แล้วก็ตายไปในคืน
 เดียวด้วยกัน
 11 ไม่สมควรหรือที่เราจะไว้
 ชีวิตเมืองนี้นะเวห์นครใหญ่นั้น
 ซึ่งมีพลเมืองมากกว่าหนึ่งแสน
 สองหมื่นคน ผู้ไม่ทราบว่าย่าง
 ไหนมือขวาข้างไหนมือซ้าย และ
 มีสัตว์เลื้อยเป็นอันมากด้วย”

(9) ปฐก 4:5-14; วนฉ 16:16; โยบ 5:2; ยนา 4:4; มธ 26:38; 2 คร 7:10; วา 9:6

(11) พบถ 1:39; สดต 36:6; อสย 1:18; ยนา 4:1; มธ 18:33; ลก 15:28-32